ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' — ΕΤΟΣ ΙΗ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 7681
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Κορίνθου ἀριθ. 210 Ἀριθμ. Τηλεφώνου 24—94
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Ὁδὸς Μαιάνδρου ἀριθ. 37

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΜΑΪΟΥ 1937

Ἀνατολὴ ἡλίου Ἀν. τ. ἡλίου 40 Δύσις 7.7
Ἀθανασίου μάρτυρος

ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Πρίν ἀπό τὸ Κράτος εἰσέλθει ἕνα νέον στάδιο ἀναδημιουργίας, ἐπιβάλλεται ὁ «Τηλέγραφος», ὡς ἡμερόφυλλον προσβλέπον εἰς τὴν ἐθνικὴν περισπουδάστου μας ἐξέλιξιν τὴν ἐγκύρτου συμπολίτου μας καὶ προέδρου τῆς συνδέσεως τῶν Ἀντιπροσώπων κ. Κυριάκου Ἀ. Κωνσταντόπουλου. Καὶ θεωρεῖται τυχὸν ἐξαιρετικῶς ὅτι διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς μελέτης αὐτοῦ ἐδόθησαν μίαν πλήρη εἰκόνα τῆς ἐξελίξεως τῆς νοοτροπίας μας βιομηχανίας, τοῦ ἀναπτυξιακοῦ τούτου ἔργου τῆς ἐθνικῆς μας εἰδικῶς, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως μας μέχρι σήμερον. Ἡ γενικὴ ἐργασία ὑπὸ τοῦ κ. Κωνσταντοπούλου κωφὴ ὁ πρωτεύας καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἐφωτίσθη μέχρι φῶς, ἀποτελεῖ μίαν σημαίνουσαν ὑπόδειξιν διὰ τὸν βιομηχανικὸν κόσμον καὶ δι' ὅλους τοὺς Ἕλληνας διὰ νὰ γνωρίσουν τὴν ἐξοκείνησαν αὐτὴν τὴν ἀνδρῶδη μέχρι σήμερον. Ἴσως ἀποτελέσῃ καὶ τὸ πολύτιμον δίδαγμα διὰ τὸ ἐκάστοτε καταλαμβάνοντας τὴν ὑπουργικὴν θέσιν τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας οἱ περισσότεροι τῶν ὁδηγοὶ καὶ ἀνίδεοι ἤσαν καὶ ἀγνοοῦν τὰ ἐθνικὰ ὠφέλη τὰ ὁποῖα ἀπέρρεον ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν μας αὐτὸν πλοῦτον. Ἀναγνώστης τῆς μελέτης αὐτῆς ἀντλεῖ τὰ φῶτα διὰ τὴν ἀλάδον τοῦτον, καὶ δύναται συγχόνως πᾶς ὁ εἷς μὲ τὴν ἰδιοφυΐαν καὶ τὴν ἀδάμαστον φιλοπονίαν του κατώρθωσε εἰς τὴν ὑπερτεκνοντκατείαν τῆς βιομηχανίας καὶ ἀναγνωρίσεως μίαν κατασκευὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία σήμερον κατέστη τὸ ἔργον τῶν ἡμέρων Ἕλλαδος. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τὸ ἱστορικὸν μέρος ἀπὸ ἐπόψεν ἀντλεῖ τῆς τόσα ἔθνικὰ, ἀλλὰ ἡ βαθεῖα ἐρίς καὶ τὰ φωτεινὰ συμπεράσματα τὰ ὁποῖα ὁ συγγραφεὺς παρὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν, μεταδίδει μετὰ τῆς σαφηνείας καὶ πειστικότητος εἰς τοὺς ἀναγνώστας του. Σήμερον ὁ βιομηχανικὸς ὀργασμὸς λόγῳ τῶν ἀποθέτων προστατευτικῶν δασμῶν καὶ τῶν ἐμπορικῶν τῶν δυναμικοτήτων ἀπέτυχεν σημαντικὴν καὶ παραγωγὴ ἀνήλθεν εἰς τὰ ἄστερα αὐτῆς ἐπίπεδα. Ἐπὶ τὸ σημεῖον τοῦτον, ὁ γράφων ἀφιστᾷ τὴν προσοχὴν τῆς Πολιτείας νὰ ἐνδιατρίβῃ περισσότερον αὐτῆς εἰς τὴν κλάδον τοῦτον, ὁ ὁποῖος ἐκ παραλλήλου μὲ τὴν ἀφθονίαν παραγωγὴν ἀποκαλεῖ τὸν ὄξενα περὶ τοῦ εἰδικοῦ δέον νὰ περιστρέφεται ἡ Ἐθνικὴ μας οἰκονομία. Ἡ βιομηχανία, ὅπως ἀπόφῃ καὶ γερμανὸς συγγραφεὺς, μὲ τὴν γεωργία ἀποτελεῖ τοὺς δύο πόλους τοῦ Κράτους, οἱ ὁποῖοι συγκρατοῦν τὴν ζωὴν ὁλόκληρου τοῦ κοινωνικοῦ ἀρρωστήματος, χωρὶς νὰ ὑπάρῃ καὶ τὸ ἐμπόριον τὸ ὁποῖον συντελεῖ εἰς τὴν ἀποτοποίησιν, διὰ τὴν καταλλάσσας τοῦ παραγωγοῦ ἡμέρους τῆς χώρας. Συνέχων τὴν μελέτην του ὁ κ. Κωνσταντόπουλος μὲ τὴν διήνυσιν αὐτὸν σαφηνεῖαν καταρρίπτει τὰ ἐπιχειρήματα τῶν μεμψιμοιρούντων, τὸ ὅτι ἡ Ἑλλὰς στερεῖται πολλοῦς τῶν πρώτων βιομηχανισμῶν ὅλων καὶ τὸν ἐρευνητικὸν τοῦ ἔργου ἀποδεικνύει περιττὸν ὅτι τὸ περισσότερα, οὐχὶ ὅλα τὸν μεγάλων ἀριθμῶν κινεῖν τὰς βιομηχανίας τῶν μὲ πρώτας ὕλας ἐξ ἐρευρεῖσαν ἀνθρώπας τὴν ἐθνικὴν γραμμὴν καὶ ἀποτιθέσας τὴν Ἐθνικὴν ἀνοχήν.

Ἡ ἀρετὴ τῆς μελέτης αὐτῆς δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ καθαρῶς βιομηχανικὸν μέρος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμπορικὸν τοιοῦτον. Καὶ ἀναφέρει ὅτι ἀπὸ τὴν ἀνεκκάθισαν Ἕλληνες ἐμπόρων, λόγῳ τῆς ξενοφοβείας τοῦ κοινοῦ, νὰ ἐμπόρευον τὰ προϊόντα τῶν ἐθνικῶν σημαίαν, ἐλογίσθη ὅτι οὐτῶ ὑποτιμῶσι τὴν ἐμπορικὴν τῶν Πατρίδος καὶ διαβρίπτουσι τὴν ἐθνικὴν γιλετιμίαν. Καὶ σωστὴν τὴν ἀρτιωτέρων ὀργάνωσιν τῆς Ἑλληνικῆς βιομηχανίας διὰ τὴς θεσπίσεως τῶν καὶ ὅρων οἱ ὁποῖοι ἐπροσπίζω τὸ ἐγχώριον προϊὸν καὶ ἐξυψώνουν τὸ ἐθνικὸν γόητρον. Λυπούμεθα ὅτι λόγῳ τοῦ στενοῦ χώρου δὲν δυνάμεθα νὰ περιλάβωμεν ὅλα τὰ θιγέντα σημεῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἕνας πλοῦτος γνώσεων ὡς νὰ προῆλθον ἀπὸ τὴν σκέψιν καὶ τὴν ἐργασίαν ἑνὸς πολυπείρου καὶ πρεσβυτέρου βιομηχάνου. Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἢ νὰ συγχαρῶμεν τὸν ἔγκριτον συμπολίτην, διὰ τὸ πολύτιμον ὀλικὸν τῆς μελέτης του αὐτῆς. Κατέχων ἀπαξίως τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου βιομηχάνων ἐν τῷ τόπῳ μας ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων τοῦδε ἀνοίξηνέουσρέξεν ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ καὶ θὰ συντελέξῃ εἰς τὸ νὰ σημειωθῇ νέος σταθμὸς προόδου καὶ ἐξελίξεως εἰς τὴν βιομηχανίαν τοῦ τόπου.

ΛΟΓΙΑ

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

—Τὰ ἀπρόσπτα εἶνε πάντοτε εὐχάριστα, ὅταν εἶναι ὡραῖα, φυσικά...

—Ἤ διαπίστωσι δέβαια ἰσχύει καὶ κατ' ἀνάσταρρο λόγο.

—Τί μαγεία, ἀγαπητή μου!

—Ἀλήθεια· ἔχ! τρέλλα...

—Ἐδῶ νὰ ἴδῆτε, παιδιά!

—Ἀχ, καλέ, κοίταξε ἐκεῖ!

—Ὦ! ἡ φύσι...

Αὐτὰ καὶ ἄλλα, «ἤχηρὰ παρόμοια», ὡς λέει ὁ ποιητής, συζητοῦμε μερικοὶ συνάδελφοι—ποὺ τὸ δημοσιογραφικὸ καθήκον μᾶς συγκεκρίνει τώρα στ' ἔχημα μέσα τοῦ ὀδοντωτοῦ σιδηροδρόμου — μαζὶ μὲ ἀρκετὲς προσωπικότητες τοῦ ἐπίσημου κύκλου, εὐτυχῶς δὲ καὶ μὲ περισσότερες καὶ, φυσικά, συμπαθέστερες φυσιογνωμίες κυριῶν καὶ δεσποινίδων, ἄξιες νὰ ἐκπροσωποῦν πραγματικὰ τ' ὡραῖο φῦλο... Ὅλοι μαζὶ ἀναβαίνομε πρὸς τὸ Ἱστορικὸ Μέγα Σπήλαιο. Ταξιδεύομε συζητῶντας καὶ συζητοῦμε θυμαλζοντας τ' δράμα τῆς ἀνειδιάτικης φύσης, ἀναμέσα τῆς χαράδας τοῦ Βουραϊκοῦ, ὅπου ὁ «ἐκπατκτος» συρμὸς μας σύρεται πολύ... τακτικός, δογγῦνας συνεχῶς καὶ τρίζοντας τὰ σιδηρὰ δόνια τῶν... γραμμῶν του. Μοιάζει μὲ φῶς ποὺ ἔρπει ἀργά, νυκτωμένο κάτω ἀπὸ τὸ θερμὸ ἥλιο τοῦ μεσημεριοῦ.

Καὶ ὄρθιοι ἐρεῖς ὅλοι, σκύφτοντας πρὸς τὰ παράθυρα, δὲν χρειάνομε ἐκστατικοὶ ν' ἀτενίζωμε ἔξω, φθιμρίζοντας ἀδανάτητα λόγια θαυμασμοῦ. Ἡ παζόστια τῆς ζωῆς, ἡ πραγματιστικὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀντίληψη, στὴς στιγμὲς αὐτές, ἐξαγνίζονται —νοιώθει καθαρὰ κανείς— στὸ φῶς λαμπρὸ ποὺ περιχύνεται γύρω, διαλύοντα στὸ ἀροσερὸ ἀέρα ποὺ πνέει ἐντός μας, ἀπὸ τὴς χιονισμένες παλλόμενος κορυφὲς τοῦ Χελμοῦ. Γλαφυρή, ζωογαρική κυλᾶ ἡ ὥρα κ' ἐπιδληπτικὸ συνεχῶς ἀπλώνεται ἐμπρός μας τὸ θέαμα τῆς διαδρομῆς. Δεξιὰ καὶ ἀριστερά, κάθετοι ἴσα σχεδὸν στὸ δάθος, ἀπότομα κομμένοι κατὰ τὴς πλευρές, ὑψώνονται οἱ πελώριοι τῆς χαράδας δράχοι, ὅπου, ἐδῶ μὲν ὁ λαξευτὴς Χρόνος ὡς αἰώνιος λαμπάδες ἔχει κρεμάσει τὰ περίφραγα σχίματα τῶν σταλαχτιτῶν κ' ἐκεῖ ἡ Φύσι, σὰ γυμνὰ τοῦ δράχου μέλη ἐπάνω, ἀπλώνει δελοῦδινο ἕνα φόρεμα χλόης, ποὺ τὸ πράσινο χρῶμα του ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ φαιὸ τοῦ γρανίτη καὶ τοῦ χώματος τὸ καστανό. Διασχίζομε σιγὰ τὰ μηχανικὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου: σήραγγες, ποὺ τὸ σύνοιμο διάστημά τους μᾶς χωνεύει ἀσα νεινό· γλυστρούμε στὴς κρεμάμενες ἄγρια ἐπάνω στὸ χάος γέφυρες, ἐνῷ κάτωθε χύνεται δαρὺς ὁ ποταμὸς καὶ σχηματίζει μέσα ἀπὸ τὰ πτανικὰ περφάματα τὸν καταρράχτη—ὑγρὸ πέρας ποὺ σπέζεται πατγῶδες στὴν ἄθυσσο κάτω καὶ φεύγει ἀρρίζοντας δρμηταὶ, σέλφοντας ἀρρίζοντας δρμηταὶ, σέλλοντας πρὸς τ' ἄνω τοὺς λευκοὺς τοὺ γόου του ἀχνούς. Παραπέρα, ὅταν ἤρεμο τὸ ρεῦμα καταρρίνει καὶ κυλᾶ στὸ δάθος μιᾶς κοίλης, ἀκεῖ τότε ἡ δλάστησι πυκνὴ σκεπάζει τὴς ὄχθες, ὅπου κανεβαίνουν—θαρρεῖς—ἀπὸ τῶν δράχων τὸ ὑψος γοργὰ τὰ πεύκα νὰ δροσίσουν τὰ μαλλιά τους στὸ νερό, ἐνῷ ροδοδάφνες ἀνθισμένες καὶ σχοίνοι εὐλύγιστοι συμπλέκουν ἐ-ρωτικὰ τοὺς κλάνους τους καὶ ψιθυρίζουν μυστικοὺς σκοποὺς. στὸ ρεῦμα σδυνόμενοι τῶν νερῶν... Πλάτανοι στοργικοί, ἐκτείνουν στὸ χῶμα τὴς σκιές τους καὶ σείουν ἐ-χαρὰ τὰ κλαδιά τους ὡς νὰ χαιρετοῦν ἢ νὰ μᾶς προσκαλοῦν κοντά τους.

Ἀλλά... guarda a passa! Βλέπομε καὶ διαβαίνομε ἐμεῖς, μαγευμένοι ἀπὸ τὴς ἐλληνίδας φύσης τὸ μεγαλεῖο, στὸ σοφὸ βυθισμένοι νόημα τῆς σιγῆς καὶ τῆς γαληνῆς ὥρας. Λοιπόν, ναί! Κατανήσαμε ὅλοι... ποιητὲς τῆς σιγῆς, κ' ἐνῷ ἀπορροφημένοι ἐμεῖς σχεδιάζομε στὸ λυρικὸ δάθος τὴς καθάρεμάς τὸ φυσιολατρικὸ ὅμνο, ἀπόμερα στ' αὐτὸ στέμμα, τοῦ δεπλέκε Ἀγγνωστε, υἱοῦ τοῦ Πλευρώνος, καὶ ἀτενεῖ ἐδῶ καὶ κατέλιπε τὸ ἔνα. Τὸν Ἀγήνορα δεπλέγθηκαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Ἄγριος, Μέλας καὶ Ὀφεύς. Ὁ Ὀφεὺς ἐστάλθεν ἐπὶ τῆς Καλυδῶνος καὶ Πλευρῶνος ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Ἐπιάλου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀλτάιος. Ὁ Ὀφεὺς καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀγήνορος ἐστάλθεν ἐπὶ τῆς Ἀλθαίας ἀγωνιζόμενοι ἐκ τῆς Ἀλθαίας ἐν τῷ Ὀφεῖ καὶ ἐν τῷ Ἀγήνορι καὶ ἐν τῷ Ἀγρίῳ καὶ ἐν τῷ Μέλανι. ἡ Δηϊάνειρα, ἡ Γοργὴ καὶ ἡ Ἐλεγία. Ἐκ δευτέρας δὲ μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἀλθαίας, σύζυγος τῆς Περιφάντος, ἐν ὅσῳ εἶχεν ἐκδιώξει ἀ σύζυγός τῆς Ἐπιλεύς τὴν Ὀλένον Ἀγνόνος, ἀπέστειλεν ὁ Ὀλένος τὸν Ἰολέα ἵνα ἴδῃ εἰς τὸν «Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας», τὸν ἀγῶνισμον τῆς κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκστρατείας.

Τὰ ἔρια τῆς Αἰτωλίας ἐξικνοῦνται ἀπὸ τῆς Χαλκίδος (τῆς σημερινῆς Βορασσῆς) μέχρι τοῦ Τριχωνίδου (σημερινὴς Γοβλεῖος) καὶ τοῦ ποταμοῦ Ἀχελῶου μέχρι τῶν δελλῶν φύτου. Αἱ κυριότεραι πόλεις τῆς Αἰτωλίας ἦσαν ἡ Χαλκίς, ἡ Καλυδών, ἡ Πλευρών, ἡ Ὀλένος, ἡ Πολύκνη, ἡ Ἄλιερνα, οἱ Κυνιάδες καὶ πολλοὶ παρ' αὐτὰς συνοικισμοί. Ἐν αἷς καὶ τὸ Ἀφρον.

Η ΧΑΛΚΙΣ

Παρὰ τὸ ὄρος Χαλκίς, τὸ ὁποῖον ἔχει ὕψος 1917 μέτρων, πρὸς τὰ ἀνατολικὰ ἤρεις αὐτοῦ, Χαλκιδῶν καλούμενον, ἐκεῖ ὅπου τὰ μέρον τὰ λάτοιεσι τὴς Βορασσῆς καὶ τὰ χωρίον Βασιλικὴ, ἔκειτο ἡ πόλις Χαλκίς, ἡς ἐκαλεῖτο καὶ Ὑπαγκλεία, ὡς κειμένη κάτωθι τοῦ ὄρους. Τὸ πρὸς δυσμὰς μέρος τοῦ ὄρους Χαλκὶς ἐκαλεῖτο Καλυδώνιον, καὶ εἰς τὴν θέσιν Πάγκαλη σῴζονται ἐρείπια προστατευτικοῦ τείχους, ἔχοντος δύο πύργους πρὸς τὸ μέρος τῆς Καλυδῶνος. Τὸ τεῖχος τοῦτο ἀνήγειρε τὸ 455 ὁ Ἀθηναῖος Στρατηγὸς Τολμίδης, ὅστις κατέλαβε τὴν Χαλκίδα καὶ ἔφθασε κυρίευσε τοῦ Κορυνθιακοῦ κόλπου. Αἱ κατὰ τῆς Καλυδῶνος ἐπιχειρήσεις τοῦ Τολμίδου πῶρον μεγάλην ἀντίστασιν καθ' ὅσον οἱ Καλυδώνιοι ἦσαν ἐκ τῶν πλέον ἐπιστρεπόλεων καὶ ἀνδρείων. Ἡ Χαλκὶς ἔμεινον ὑπὸ τὴν Κυριαρχίαν τῶν Ἀθηναίων μέχρι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὁπότε ἐπανέλθεν εἰς τὸ Αἰτωλικὸν κράτος. Ἐκείθεν δὲ ἐπὶ ἀπείωνν Χαλκιδεῖων, εἴτινες τὴν ὀνόμασαν διὰ τοῦδεῖον ὀνόματος τῆς πατρίδος των.

Κατόπιν τῆς Βορασσῆς, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας πελώριος δράχος, γωνιὲ μὲ ὑπέρροχον φαιόχρουν ἀπόχρωσιν, καὶ ἐρείπια πολλῶν παλαιῶν ἐκκλησιῶν, ἐκεῖ ὅπου τὸ σημερινὸ Κρυονέρι, ἦτο μεγάλες λιμὴν, ἀπέναντι τῆς Καλυδῶνος καὶ τῶν ἀποτελούσαν τὴν Αἰτωλὶαν πόλεων καὶ συνοικισμῶν. Τὰ ἐν τῷ πυθμένι αὐτοῦ φαινόμενα ὡς ἐρείπια, δὲν εἶνε παρὰ συντεθιμματαδράψεις καὶ τρούγνα προσγιόσεων, διότι δὲν ἡ παραλία τῆς Αἰτωλίας κατὰ τὸν ἀεβρωνήσαν Φυκίονα Νέγρην, ὑπόσκη ἀπὸ τοῦ 1600 π. χ. μέχρι τῶν καὶ' ἡμᾶς χρόνων προχώσεις ὕψους 3 μέτρων.

Η ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΣ

Εἰς τὸ Κρυονέρι ὑπάρχει πηγὴ γλυκέως ὕδατος, τὸ ὕδρος πάντοτε ψυχρόν, τὴν ὁποίαν ὁ κ. Ρεμπέρτος θέγεται ὡς τὴν πηγὴν τῆς Καλλιρροῆς. Πηγὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτὸ ὑπάρχουσι εἰς τρία ἔρα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Εἰς τὴν Καλυδῶνα ἔδεθη τὸ ὄνομα, ὅπως ἀναφέρει ὁ Παυσανίας.

(Ζ. 21) ἀπὸ τὸ ἔδῃ γεγονός: Ὁ Διόνυσος διὰ νὰ ἐξιχαριστήσῃ τὸν Ἱερὰν του Κόρεων, ὑπηρετοῦντα εἰς τὴν γαὴν του ἐν Καλυδῶνι, ἐξεπλέυσε λοιπὸν κατὰ τὴν Καλυδωνίων, ὅτοι ἡ κόρη Καλλιρρόη ἀπέκρυσε τὸν ἐρωτά του. Οἱ Καλυδώνιοι ἐξήγησαν ἀπὸ τὰ μανιεῖον τῆς Διόδωης χρησμόν. Τοῦτο τῆς ἀπήντησεν ὅτι ἡ ἐπιδημία θὰ παύσῃ ἐὰν θυσιάσουν οἱ τοι εἰς τὸν Διόνυσον τὴν Καλλιρρόην ἡ θυσιασθῇ ἄλλος τις ἀντ' αὐτῆς. Καὶ ἡ δυστυχὴς κόρη τὴν ἀρτιαθεῖσαν ἡμέραν, ἐλθοῦ ὁδεῖς προσφέρεσαν ἀντ' αὐτῆς νὰ θυσιασθῇ ἡ ἡθεῖ εἰς τὸν βωμὸν διὰ νὰ ἐξιλεωθῇ ὁ Θεός. Ἐκεῖ ὅμως ὁ Κόρεος. ὅστις ἦτο ὑπογρεωμένος ὡ; Ἱερεὺς νὰ τὴ σφάξῃ μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ τοῦτο ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸν του αἴσθημα, προσέφερε τὸνἑαυτόν του ἀντὶ τῆς θυσίας καὶ ἐσφάγη. Ἡ Καλλιρρόη πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ, θαθόκατα συγκινηθεῖσα, μετέδη εἰς τὴν πηγὴν καὶ ἐσφάγη Ἐκ τούτου ὠνομάσθη ἡ πηγὴ Καλλιρρόη.

Ο ΚΑΛΥΔΟΝΙΟΣ ΚΑΠΡΟΣ

Ὁ μεταξὺ τοῦ Κρυονερίου καὶ τῆς Καλυδῶνος χῶρος, τοῦ ὁποίου διαρρέει ὁ ποταμὸς Εὔηνος ἐκαλεῖτο ὁ ποταμὸς οὗτος ἀρχαιότερον Λυκόρεος. Διὰ τὴν ἐνοίκιν ἄρχον τοῦ, καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Εὔηνος ἐπὶ τοῦ ἐν αὐτῷ πυγμὴν τοῦ δεκάτου Εὔηνος ἔστω ἀνδρὸς τὴν ἀπόκοινα τὴν θυγατέρα τοῦ Μελεάγρου Ἀλκυόνην ἐν τῷ ἀνάκτορῳ τοῦ Μελεάγρου Ἔκει κατελήφθεν οἱ ἀδελφοὶ τῆς μαθόν τὴν θυγατέρα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.

Διὰ τὸν Καλυδώνιον κάπρον ἐπεφέρεται ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Μελεάγρου ἐν τῇ Ἰωλκῷ τὸ μυθολογικὸν πανεθνικὸν ἐπὶ τῆς σιμφέρας τοῦ Βασιλέως Ὀνέου ὑπὸ τὴν Ἀρτεμίδος. Ὁ Ὀνέυς προσέφερε εἰς ἕνα τελετὴν θυσίαν πρὸς δόξαν τοῦ θεοῦ παρελθὼν δὲ τὴν Ἀρτεμίδα. Αὕτη γολωθεῖσα ἐξαπέλυσε ἕνα τεράστιον χοῖρον, τὸν ὁποῖον ἐκαθόλου Καλυδώνιον κάπρον εἰς τὸ δάσος τῆς Καλυδωνίδος καὶ κατέστρεψε τὰ πρωτόνια τῶν ἀγρῶν, τὰ δένδρα καὶ κατέστρεψε τὰ ζῷα. Ἡ ἐπιδρομὴ τοῦ κάπρου ἔλαβε χώραν κατ' ἐν ἐποχὴν ὁ Μελέαγρος, ὁ υἱὸς τοῦ Ὀνέου εἰρήνευε εἰς τὴν Ἀργοναυτικὴν ἐκστρατείαν ἔπου ἀνεδείχθη εἰς τὴν ἐνδόξοτερον ἔργον ἡνίας.

Ὁ Μελέαγρος ἄμα τῇ ἀφίξει του ἐπωμίθη διὰ νὰ ἐξοντώσῃ τὸν ἐπίμονον κάπρον καὶ πρὸς τοῦτο ἐκάλεσε καὶ ἤλθον εἰς τὴν Καλυδῶνα ὁ πατὴρ τῆς ἐπιγαμίας Ἀστέριος ὁ Βασιλεὺς τῶν Φηρῶν Ἀδμητος, ὁ τοῦ Μυρμιδόνων Βασιλεὺς Πηλεὺς, οἱ υἱοὶ τοῦ βασιλέως Θεστίου, ὁ Ἀγκαῖος μάνυς Ἀμφιάρεως, οἱ υἱοὶ τοῦ Μεσσηνίου Βασιλέως Ἀγκαῖος Ἴδας καὶ Λυγκεύς, ὁ Ἱππόθοος ἀδελφὸς τοῦ Ἡρακλέους Ἰφικλῆς, ὁ Νέστωρ ὁ Βασιλεὺς τῆς Πύλου ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, ὁ Δαέρτης ὁ πατὴρ τοῦ Ὀδυσσέως, δεσπόσης τῆς Ἰθάκης, ὁ Ἰάσων ἐξ Ἰολκοῦ, ὁ Πεῖρίθοος ἐκ Λαρίσσης, ὁ Ἀτελάντη, ἡ περίφημος κυνηγὸς καὶ δρομεὺς, θυγάτηρ τοῦ Ἰασίου, καὶ τῆς Κλυμένης, καὶ ἄλλοι μὲν ὀλιγωνοῦν ἐκστρατεῖα κατὰ τοῦ θηρίου.

Διὰ τὴν Ἀτελάντην, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔτρεφε ἐρωτικὴν αἴσθησιν ὁ Μελέαγρος, εἰ ἄλλοι ἥρωες ἐξέβλεπαν δυσφρέσκαιον καὶ ἀξίωσαν ἀπὸ τὸν Μελέαγρον νὰ μὴ μετάσχῃ τῆς ἐκστρατείας. Ἀλλ' ὁ πεχωρήσαν πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Μελέαγρου. Ἡ Ἀτελάντη εἶχε ἐγκαταλειφθῇ ὑπὸ Ἀρκτοῦ εἰς τὸ Παρθένεον ὄρος, ὅπου τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει ὁ πατὴρ τῆς καὶ κατὰ τὴν ἀντιλεκόνιν τῆς ἀρνήσεως δὲν κατεφόρεις, εἴτινες προσπαθήσαν νὰ τὴν βιάσουν. Ὁ κάπρος εἶχε κατεφύγειον τὸ δάσος τῆς Καλυδῶνος.

Τοῦτο ἔκειτο ἐκεῖ ὅπου ἡ σημερινὴ παρυφὴ τοῦ Κουβουνιοῦ καὶ τῶν Σιρκίνων καὶ εἶχε κλιθῇ δὲ ὁπὸ τὴν Καλυδῶνος ἐκ τῆς ἔρωτος τοῦ Καλυδῶν. Ἐκ τοῦ ἀνόματος αὐτοῦ ἐκλήθη Καλυδών, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀιτωλοῦ, ὅστις ὡς ἀνάφερον ἀνωτέρω ἔκτισε τὴν πόλιν τῆς Καλυδῶνος.

Πρὸ τῆς ἀνάβρεσις τῆς πανεθνοῦς ἐπὶ τὸν κάπρον ὁ Μελέαγρος ὑποσχέθη νὰ δώσῃ ὡς ἀρίστεῖον εἰς ἕκαστον ὅστις θὰ συλλάβῃ ἢ θὰ φονεύσῃ τὸ ζῷον τὸ δέμα του. Τὸ κυνήγιον ὀργανόθη κατὰ τὸν πλέον καλύτερον τρόπον ἀλλ' ἔπεσαν ἐκ τῶν πρώτων θύματα τῆς θηριωδίας τοῦ κάπρου ὁ Ἴδας καὶ ὁ Λυγκεύς καὶ ἀναρωτεύθη ὁ Εὐρυτίων.

Τὸν κάπρον ἐκοίτησεν πρώτος αὐτὸ τὰ νῶτα ἡ Ἀτελάντη καὶ δεύτερος ὁ Ἀμφιάρεος εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Τὸ δέμα ὁ Μελέαγρος ἐδόρησε εἰς τὴν Ἀτελάντην, τοῦτο δὲ δυσφέστησε πάντας τοὺς μετασχόντας τοῦ κυνηγίου τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἥτοις καὶ ἔδιως τοὺς υἱοὺς τοῦ Θεστίου οἵτινες καὶ τὸ ἐφόνευσαν διὰ τῆς ἔδας ἀπὸ τὴς Ἀτελάντης.

Ἡ ἀρπαγὴ τοῦ δέρματος τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐκ τῆς Ἀτελάντης ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Θεστίου ἐξέφυγεν τὸν Μελέαγρον, παρ' ὅλον τὸ γεγονὸς ὅτι ἦσαν αὐτοὶ θεῖοι του, ἀδελφοὶ τῆς μητρός του μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ τοὺς φονεύσῃ.

Ἐκ τοῦ φόνου τῶν Θεστιάδων ἐπῆλθε ρῆξις μεταξὺ Καλυδωνίων καὶ Πλευρωνίων.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ

Διὰ τὸν θάνατον τοῦ Μελεάγρου ὑπάρχουν διάφοροι ἐκδοχαί. Κατὰ τὴν ἐκδοχὴν, ἡ ὁ ὁποία ἐπρυκάλεσε τὴν ἀφήγησιν ἐν τῇ Ἰλιάδι, ὡς γεγονότος ὁμαίου μὲ τὴν μῆνιν τοῦ Ἀχιλλέως. ἐφονεύθη ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Καλυδωνίων καὶ Πλευρωνίων.

Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἀγῶνος οἱ Καλυδώνιοι ἔχουσες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μελέαγρον ἐπικράτουν, ἀλλ' ὅτε οὗτος ἔνεκεν ἐπισκόβου μὲ τὴν μητέρα του ἀπουσίᾳ, οἱ Πλευρώνιοι κατὴγαγον νίκας.

Καὶ εἰς τὰς ἰκεσίας ὅλων ἐπὶ μακρὸν δὲν ἤκουσε ὁ Μελέαγρος, καὶ τὴς εὐθύτητας καὶ τῆς ἀφαρκιστήτης τοῦ χαρακτήρος του. Ἀπὸ παντεστέρας ἀποτοιβεῖς ἐκ τῶν ἐπιχειρεῖσεων του, ἐπεδέδη μὲ ὅλας τὰς τοῦ δυνάμεις καὶ ἀφιστῶθη εἰς ἀλοκλήρου εἰς ἔργα ἀλτρουϊσμοῦ καὶ φιλανθρωπίας ἀναπτύξας ὅλως ἐξαιρετικὴν δράσιν.

Μετὰ τὴν γενναίαν χειρονομίαν τῆς ἱδρύσεως τῆς Παιδικῆς Ἑξοχῆς «Ἐλπίς», ἀναλαμβάν τὴν ὀργάνωσιν τῶν Λαϊκῶν σφοσιτίων τῶν ἀπόρων, ὡς πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῶν, ὁ κ. Κρητικός, ἔφερεν ταῦτα εἰς σημεῖον, ὅστε νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἐπαλήθευσιν τοῦ πράγματι εὐρυτάτου κοινωνικοῦ σκοποῦ των, ἀνακουφίζοντα ἐν Πάτραις ἡμερησίως περὶ τὰς 6.000 ἄπορους συμπολίτας.

Τοιαύτην ἀξιόλογον κοινωνικὴν ὄρεξιν, ἔχων νὰ ἐπιδείξῃ ὁ κ. Κρητικός, δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ἐκφράσωμεν ἥν ἀπόλυτον βεβαιότητα ἡμῶν, ὅτι καὶ εἰς τὰ νέα του καθήκοντα ὡς Ὑφυπουργοῦ τῆς Ἀγορανομίας θὰ ἀντιποκριθῇ πλήρως καὶ θὰ συμβάλῃ σπουδαίως εἰς τὴν προκοψιὰν τῶν ἀγορανομικῶν ζητημάτων τῆς χώρας μας, καταβάλων πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ.

Ο ΝΕΟΣ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΝΟΜΙΑΣ

Ἡ ἀπὸ μέρους τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ἐκλογὴ τοῦ ἐγκρίτου συμπολίτου μας κ. Παρικλῆ Κρητικοῦ ὡς ὑφυπουργοῦ τῆς Ἀγορανομίας, ἐκτὸς τοῦ ὅτι περιπεσεῖ ἐξαιρετικὴν τιμὴν εἰς τὴν πόλιν μας, ἀπεδείκνυεν καὶ κα ι ἄλλο τὸ ὁ ποῖον εἶναι ἄξιον ἐντελοῦς ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως. Ἡ ἀνάδεξις ἑνὸς ὑπουργείου τοῦ αὐτῆς σεβαστότητος καὶ σημασίας, ὡς τοῦ τῆς Ἀγορανομίας, εἰς τὸν κ. Κρητικὸν ἀπεδείκνυεν ὅτι τὸ Νέον Κράτος ἔθεσε τὴν ἀρχὴν νὰ ἐκλέγῃ τὰ στελέχη τοῦ μετὰξὺ τοῦ ἐ